

[Lone Dybkjær]

der har ideer og initiativer, men ikke kan overkomme det eller har råd til det inden for det nuværende produktionsapparat. Fint, så lad os prøve på at sætte dem i gang.

Forslagene her er jo baseret på frivillighed i højere grad end SF's forslag, som jeg synes i et vist mål er inkorporeret i mine lidt bredere forslag, men mere er koncentreret om det ordinære arbejdsmarked. Jeg synes, at vi kan benytte lejligheden, når vi nu fortsætter drøftelserne, til at diskutere alle spørgsmålene om det alternative arbejdsmarked, som er en interessant diskussion. Men jeg synes principielt, man skal passe på ikke at gøre alt for meget til det alternative arbejdsmarked, men det kan man jo tale om.

Ifølge mine forslag kan man både ansættes i den offentlige og den private sektor, og jeg er helt enig med hr. Duetoft i, at det er helt vanvittigt ikke også at ansætte i den offentlige sektor. Jeg har heller ikke nogen ideologiske fordomme mod den offentlige sektor – nogle ville mene måske nærmest modsat – men jeg synes, at man skal løse tingene dér, hvor det er mest hensigtsmæssigt. Vi er ikke i den samme situation som i 1960'erne, og navnlig den socialdemokratiske Bent Rold Andersen har påpeget, at i 1960'erne, hvor vi så den meget store ansættelse i den offentlige sektor, blokerede vi faktisk for udvidelsen af den private sektor, og det var det, der lagde grunden til vores problemer. Men det er ikke det samme som at sige, at vi ikke skal udvide den offentlige sektor i dag, og i hvert fald må vi sige, at indtil de private arbejdsgivere kommer mere ud i spil, end de er i dag – for nu ikke at bruge grovere udtryk – så er vi altså nødt til at sige, at så må vi ansætte i den offentlige sektor. Vi kan ikke tillade, at det her fortsætter, og derfor kan man sige, at arbejdsgiverne bliver selv ude om det, hvis den offentlige sektor vokser, for så er det, fordi de ikke erkender, at de også har nogle pligter, når det drejer sig om beskæftigelse i den private sektor.

Så vil jeg fremkomme med nogle kommentarer til arbejdsministeren. Jeg er sådan set meget enig i de principper, arbejdsministeren skitserer. Jeg har været inde på det med flaskehalse, jeg har også været inde på, at det samlede udbud af lønnet arbejde ikke må gå ned, og i forslagene ligger jo direkte, at jeg opererer med udgiftsneutralitet, hvad der måske præger mine forslag mere end så mange andre forslag.

Så kan arbejdsministeren ikke klare, at det hedder dagpenge, fordi det indebærer et ganske bestemt begreb. Jamen for min skyld kan vi da godt kalde det noget andet. Hvis det løser arbejdsministerens problemer, at vi kalder dagpengene for vederlag, har jeg ikke noget imod det. Folketinget får jo også vederlag og ikke løn, og det har vi jo levet udmærket med, så det synes jeg ikke er et problem.

Til socialministeren skal jeg kun sige en enkelt ting. Socialministeren gjorde næsten endnu mere ud af rådighedsbegrebet end arbejdsministeren. Jeg skal lade være med at komme med nogle politiske betragtninger i den anledning, men kun spørge: At stå til rådighed for hvad? Det er helt fint med et rådighedsbegreb i en situation, hvor der er noget at stå til rådighed for, men så længe man står til rådighed for en lænestol, er det jo meningsløst, hvis man i øvrigt kan foretage sig noget mere fornuftigt. Derfor hænger rådighedsbegrebet snævert sammen med, at vi også har noget at tilbyde mennesker. Det ligner jo ikke noget at stå til rådighed for ingenting.

Så vil jeg godt takke alle de 3 socialdemokratiske ordførere. Jeg har ikke noget imod, at Socialdemokratiet har 3 ordførere, navnlig ikke, når de er så positive, som de har været i dag. Nogle af de kommentarer, jeg allerede har været inde på, har sådan set taget højde for det, specielt det generelle, som fru Jytte Andersen sagde, hvor vi må prøve på at gå ind i en dialog og finde ud af, hvad vi gør med de offentlige udgifter. Det er nok dér, vi skal tage den stærkeste dialog, som jeg vil kalde det.

Til hr. Ole Vagn Christensen vil jeg sige, at jeg har været inde på det med udstødning af arbejdet, som jeg synes er helt regulært, og som jeg synes vi skal tage fat på.

Så er der tryghedsaftalerne og kontrakterne, som fru Pernille Forchhammer var inde på. Jeg har ikke siddet og konkretiseret nogen kontrakter. Jeg mener, det er noget, man må kunne finde ud af, og jeg synes, det er vigtigt, både tryghedsaftalerne og kontrakterne er der, altså at medarbejderne er enige, og at det er nogenlunde veldefineret, hvad de nye skal foretage sig. Når jeg ikke har et stærkere samspil, tror jeg såmænd, det er, fordi jeg prøvede på at opdele tingene tankemæssigt, så vi fik både kon-tanthjælpssystemet og dagpengesystemet med. Andet ligger der ikke i det, for mig hænger tin-